

højelse. Dette vil blandt Arbejderne fremkalde ny Lønuro med Ønske om at komme op paa Højde med Prisniveauet; det vil antagelig medføre, at den Ro, man nu ønsker at tilvejebringe blandt Statstjenestemændene, ikke vil kunne bevares længe. Spørgsmaalet er da, om man vil foretrække at lade Samfundet igennem en Række urolige Bevægelser bringe sig selv i Ligevægt, bringe Indtægtsniveauet og Udgiftsniveauet i Ligevægt, eller om man vil ønske fortsat at undgaa denne urolige, feberagtige, krampagtige Tilstand i Samfundet ved at søge paa anden Maade at bevare Ligevægten, nemlig ved at holde Udgiftsstigningen nede.

Herom vil vi jo kunne komme til at diskutere paa et senere Tidspunkt, men jeg vil dog sige et Ord til det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard), som fremsatte nogle Udtalelser angaaende dette Punkt. Det ærede Medlem havde opfattet Finansministeren som fremsættende et Suk, ja, næsten et Skrig over Vanskelighederne ved Bekæmpelsen af Dyrtiden, og det ærede Medlem fra Æbeltoft tilkendegav sit rørte Hjerte i Anledning heraf. Han sagde, at selv Stene maatte kunne røres derved, hvor meget mere saa Partiet Venstre, der tidligere havde haft Medfølelse med Finansministeren mange Gange. Maa jeg sige til det ærede Medlem fra Æbeltoft, at han har aldrig gjort Indtryk paa mig af at være nogen Sten, og jeg har altid været overbevist om, at hans Hjerte med Hensyn til Letrørthed snarere var at ligne ved Smør, eller, for at bruge et mere digterisk Udtryk, naar det ærede Medlem fra Æbeltoft ser Finansministeren indtage sin nuværende Stilling, ved jeg, at det gaar ham saaledes, som Drachmann udtrykker det: Da bliver Hjerteret som Voks i hans Bryst. Det ærede Medlems hjertelige Hensmelten overfor Finansministeren er imidlertid ikke det Synspunkt, hvorunder denne Sag fremtidig skal behandles. Hverken Medfølelse med Finansministeren eller Medfølelse med Indenrigsministeren eller med Ministeriet eller med Bevillingsmagten med Hensyn til de Vanskeligheder, der vil være ved Dyrtidens Overvindelse, kan paa nogen Maade være Rettesnoren for, hvad der skal afgøres her. Nej, kun Medfølelse i Betydning af Samfølelse med det Folk, hvoriblandt man lever! Og derfor vil til sin Tid Spørgsmaalet komme til at foreligge: Ad hvilken Vej vil det være rigtigt at føre vort Land frem ad under den kommende

Vinter, hvor endnu Tilstandene i Verden er saaledes, at den kanadiske Regering ifølge et Telegram, der er kommet hertil i Dag, har beslagnat hele den kanadiske Hvedehøst for alene at overtage al Handel og for at sikre sig imod enhver Spekulation med denne Hvedehøst, hvor Forholdene er saaledes, at England oprettholder den Tilstand, at Regeringen køber alt det Smør, som sælges til England og købes ude i Verden, hvorefter det fordeles til Forbrugerne, eller hvor England, for at kunne beherske sin Flæsketilførsel, rimeligvis gaar ind i en Ordning, hvorefter Staten bliver den eneste Opkøber af Flæsk fra Amerika og Danmark for derefter at fordele Flæsket med Statstilskud til den engelske Befolkning? Naar Forholdet er det ude i Verden, at den nuværende Kornpris stiger fra Dag til Dag, saa at i Løbet af kort Tid Majsprisen i Sydamerika er steget fra 12 til 22 Kr., hvilket vilde medføre Priser her i Landet, naar Kornet blev ført hertil til de gældende frie Fragtsatser, af en uhyre Højde, hvis vi skulde tænke os, at disse Priser skulde danne Grundlaget for Prisniveauet her i Landet. Naar Tingene forholder sig saaledes, maa vi afgøre, hvilken Vej vi vil gaa, om vi vil lade Befolkningen forny de urolige Bevægelser, som jeg har skildret, og som vi netop har gennemlevet og faaet tilendebragt, saaledes at der er skabt en Ligevægt, eller om vi vil forsøge paa med den mindst mulige Bekostning for Staten at regulere Prisforholdene og holde Prisniveauet i Ligevægt, og der staaer det jo ganske til den danske Rigsdag at træffe Afgørelser i saa Henseende. Jeg skal blot til sidst nævne et Eksempel. Hvis vi til kommende Aar vil have en rimelig Pris paa Rugbrød her i Landet, kan det ske paa forskellige Maader, enten ved at Landbruget afgiver det tilstrækkelige Korn, som er fornødent til Rugbrødet til Befolkningen, til en meget billig Pris, eller derigennem, at Staten giver Tilskud til Nedsættelse af Rugbrødsprisen, eller ved en Kombineret af begge Systemer. Rigsdagen vil have Afgørelsen af dette Spørgsmaal, naar vi til sin Tid skal træffe Afgørelsen vedrørende Rugbrødsprisen. Men hvis vi ingen Afgørelse træffer, hvis vi lader Forholdet udvikle sig ganske frit, hvis vi følger dem, der vil, at Prisen paa Majs skal være bestemmende for Rugprisen, vil vi komme op paa Priser, som for Øjeblikket tegner til at blive mindst 1 Kr. 50 Øre eller 1 Kr. 70 Øre eller endnu mere for et